naar u weet niet wat 'n pret
ıad hebben," ging mijn on-
dige dochter voort. „Frits
en prachtige schuilplaats in
d tuinhuisje en toen hebben
een uur naar ons gezocht.
roeg mij of ik morgen weer
dan gaan we samen tennis-

leedt beter thuis te blijven
moeder te helpen, dan je oom
te zijn," zei mijn man min
ontstemd.
ır, vader, waarom?"
zei ik al: om oom niet te
ımen!"
ır, we zullen oom in 't geheel
stig vallen. We laten hem
s in zijn eentje brommen!"
kun je ook doen door thuis te
!" zei mijn man scherp.
Annielief, het is heusch be-
t je thuis blijft," zei ik nu
overredenden toon.
ır, moeder," riep Annie be-
uit, „dat is nu net iets voor
st dwingt u mij tegen mijn
ts te doen, en dan keurt u
U wilde hebben dat ik oom
roolijkte, en ik kan niet iemand
ijken als ik zelf niet gelukkig
n nu ben ik gelukkig en .... bovendien .... ik heb
ı Frits beloofd ...."
s," zei haar vader, „is een jongeman van de soort
oom den meesten hekel aan heeft. Hij is een niets-
die van niets dan van pretjes houdt!" „Daar
ik ook zoo van, vadertje," hernam mijn
annige dochter. „Daarom konden we het zoo
men vinden bij oom. Dora en Mies komen
its zou van de geasphalteerde laan achter de
een tennisbaan maken, dat kon heel best, zei
heb oom gezegd, wat we voornemens waren
knikte. Hij vond het dus goed en zou teleur-
zijn als we het niet deden. En u weet, vader,
m Johan is als hij teleurgesteld ..." „Hm!"
mijn man. „Ga je gang maar. Het eind zal
t wel dragen!"

II.

volgenden morgen kort na het ontbijt ging
heen; in haar wit mousselientje, het weer-
ge hoofdje trotsch opgeheven geleek ze een ca-
Laat in den namiddag was zij nog niet terug
roeg me af hoe mijn broer die tennisspelerij
nemen. Tegen etenstijd kwam ze eindelijk
vermoeid maar opgewekt en liet zich in een
allen.
l hoe maakt oom het?" vroeg ik nieuwsgierig.
heb er geen oogenblik aan gedacht hem dat
gen!" antwoordde Annie onverschillig. „Hij
oof ik knorrig gestemd en daarom ben ik hem
it den weg gegaan. Dora heeft den geheelen
n hem heengedraaid en probeerde hem wat
vroolijken. We hebben voor de lunch laten
op de veranda, maar toen oom kwam en dat
i hij dat hij geen zin had in pic-nic's. Ver-
e! Hij heeft toen alleen op zijn kamer gegeten.
ıad medelijden met hem en ging met hem
ı. Hij plaagde haar echter op allerlei manie-
i dat het verkeerd was bij haar maal zooveel
ken en vroeg van wie zij geleerd had het eten
ar binnen te schrokken, zoodat zij eindelijk
e bij ons kwam. Malle meid! We hebben haar
opgemonterd, en toen oom zijn slaapje deed, heb-
e wat een pret gemaakt. Frits heeft van een oude
n een wipplank gemaakt, doch die viel op een gegeven
lik in duigen, net toen oom kwam kijken wat we
den. Ik geloof bepaald dat we hem met ons lawaai
middagslaapje gestoord
. Nou, voor die ton hin-
iet niet, dat was maar een
rmolmd ding!"
nie!"
oen echter bang, dat oom
g met mij op heeft," ver-
ze nadenkend. „Hij
met den dag meer van
e gaan houden. Hij was
ldag zoo lief, dat ze in
ken was en zelfs grapjes
em maakte. Zij vroeg
hij haar niet voor goed
huis wilde nemen om
ot steun en veraange-
te zijn. Zij had nooit
verweg gekund met de
die ze nu eenmaal had,
"

PROPAGANDA VOOR CENTRALE KEUKENS.

De Maatschappij tot Nut van 't Algemeen organiseerde een bijeenkomst te Amsterdam, waar propaganda werd gemaakt voor de centrale keukens. Onze foto geeft een groep der aanwezigen.

nooit gepermitteerd, zei hij!" — Ik herademde. Het zou mijn hart gebroken hebben, als Johan een van Lize's kinderen aangenomen had, vooral die bleeke, bloedarme Mies. Wat 'n verschil met mijn dochter, die er uitzag als 'n Juni-roos.

DE LELIMAN WISSELPRIJS.

Statuette van een griffon, vervaardigd door den beeldhouwer Augs. Falise, uitgeloofd door de Griffon-Club, afd. Nederland, ter gelegenheid van den Jacht-Veldwedstrijd voor ruigharige continentale staande honden, op Zaterdag 22 September te Doorn. — Deze wisselprijs is gesticht uit vrijwillige bijdragen van de leden der Club, ter nagedachtenis van den overleden voorzitter. Deze prijs wordt uitgeloofd voor den hond die uitmuntende eigenschappen van schoonheid en deugdelijkheid voor de jacht in zich vereenigt en wordt het eigendom van hem, die met denzelfden hond tweemaal achtereen of met zijn honden driemaal in het geheel dezen prijs gewonnen heeft. — Behalve dezen wisselprijs zijn aan dezen wedstrijd nog een groot aantal andere prijzen verbonden.

Iederen dag ging Annie naar haar oom; we konden haar hiervan moeilijk terughouden; doch ik had een duister vermoeden, dat er mij iets onaangenaams boven het hoofd hing. Mijn vermoeden werd bewaarheid; na veertien dagen viel de slag en ik was letterlijk versuft van schrik, toen Annie mij vertelde, dat ze zich met Frits verloofd had. Stel je voor; dien jongen die geen cent bezat. Ik zal mijn mans gezicht niet vergeten. Hij was woedend en het einde was dat ze in haar kamer werd opgesloten. Het was eigenlijk ook onze schuld, we hadden er niet aangedacht, dat Annie volwassen was. We zagen in haar nog steeds een kind. En nu met Frits! Iemand zonder geld, zonder vooruitzichten en die van mijn broer niets te verwachten had. Het was afschuwelijk!

Mijn mooie Annie kon toch heusch wel wat beters krijgen. En nu had ze door deze dwaasheid bovendien haar oom ontstemd en haar toekomst in gevaar gebracht.

Den volgenden morgen ging ik naar haar kamer met haar ontbijt en ontsloot de deur, doch vond tot mijn onuitsprekelijken schrik de kamer leeg. Het raam stond open en van een van mijn beste linnen lakens was een koord gemaakt, dat aan het ledikant bevestigd was en nu buiten het venster hing. Ik vloog op het bed af, waarop ik een klein briefje zag liggen. Er stonden slechts enkele woorden in:

„Lieve Moeder, ik ga naar mijn eenigen vriend, Annie."

Met inspanning van alle krachten bedwong ik een gevoel van onmacht en snelde de trap af, om mijn man van het gebeurde in kennis te stellen.

Hij was oogenschijnlijk kalm, doch ik zag dat hij zich bedwong.

„Zeg aan Jaap, dat hij de dogcart inspant. Ik rijd oogenblikkelijk naar de ouders van dat jonge mensch, misschien weten zij meer...."

„Ik ga mee!" zei ik met een snik en ging mij haastig kleeden.

Na een halfuur bereikten we de woning van mijn zuster, die kalm in haar tuin aan het bloemenplukken was.

„Waar is je zoon?" vroeg ik min of meer scherp.

Mijn zuster keek ons beiden verwonderd aan. „Bedoel je Frits?" zei ze. „Dat weet ik niet. Hij is gisteren met de lunch heengegaan. Hij logeert wel eens meer eenige dagen bij vrienden, zonder mij dat vooruit te zeggen!"

Ik gevoelde dat ze niet de volle waarheid vertelde en dat ze wel wist, waar Frits zich thans bevond. Of zou ook zij zich vergissen?

„Als je niet weet waar je zoon zich bevindt," zei nu mijn man met een stem vol ingehouden woede, „dan kan ik je een vingerwijzing geven. De schavuit is met mijn dochter gevlucht!"

„Frits met Annie? Onmogelijk!" zei nu mijn zuster op ongeloovigen toon. „Hij is gisteren naar Johan gegaan," ging ze aarzelend voort, „en hij zou daar eenige dagen blijven. Johan wilde zijn advies inwinnen, omtrent den aankoop van eenige...."

Mijn man luisterde niet meer, met een ruk wende hij de dogcart en legde de zweep op het paard.

„Ik rijd naar het station," zei hij, „en zal je onderweg bij het buiten van je broer afzetten. Johan is ook min of meer aansprakelijk en misschien weet hij er meer van!"

Het was een onaangename opdracht, maar ik kon, ik durfde mijn man dit niet weigeren. Ik bedacht daarbij, als mijn broer reeds met het feit bekend was, kon hij op Annie al niet boozer worden, dan hij nu was, en het zou bovendien de kansen voor Frits verminderen.

Bevende wandelde ik de laan door, die naar de villa voerde, welke mijn broer bewoonde en was ten zeerste verwonderd, toen ik bemerkte dat de deur van de hal wijd open stond; zoo iets was toen mijn schoonzuster leefde nooit gebeurd. Terwijl ik wachtte, hoorde ik een gegiegel dat mij welbekend was; het was van Dora, zij en mijn nicht

Lees dit even s.v.p.!

Speciaal ten aanzien van nieuwe abonné's stellen wij er prijs op **de geruchten tegen te spreken** als zouden **ook wij** onze abonnementsprijzen in verband met de stijging der grondstoffen moeten verhoogen. Hoewel ook wij natuurlijk